

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 2 CUARTOS PER TOT ESPANYA.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del mitj, núm. 20, botiga. BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre Espanya, 8 rals, Cuba y Puerto-Rico, 16 rals Estranger, 18 rals.

UNA CASSOLADA DE ARRÓS.

A D. VÍCTOR BALAGUER.

DESPRÉS de haver anat a Valencia, me sembla que s'ha dignat visitar la terra de la franquesa; y encare que jo y vostè no hém menjat may ab un mateix plat, parlém clá y catalá. que ja sè jo que a vostè l'hi agrada molt.

Y avants de tot dech preguntarli:—Ja ha esmorsat vostè? Vol pendre alguna cosa? Ja 'u sab: sense cumpliments. Aquí encare que no fém la paella com los valencians, sabém fer un arrós de las set fesomias que diu menjéume, y per encendre foch, sobre tot si aném á fora, may nes falta llenya abundant, y una capseta de mistos á la butxaca. Alsa, donchs, ¿l'enceném? Ja está.

¿Repara quina flamarada més alegre y vivificadora? ¿Se recorda de aquell temps en que brillavan també las flamas del amor á la llibertat en tots los cors, en tots los sentiments, en tots los esperits?

Ja sè que vostè 'm dirá:—¡Oh llavors! Llavors hi havia flamaradas massa de la flamarada, y 'l nostre arrós se 'ns vá fumar y á lo millor tinguerem de deixar-lo.

Tè molta rahó D. Víctor; pero la veritat siga dita: vostés feyan massa vent y nosaltres tiravam massa llenya al foch. Tots pecavam de un mateix defecte, de l' exageració. Per vostés vá durar poch l' arrós; per nosaltres vá durar poch la flama, y vel'hi aquí com tots vostés y nosaltres, tots enterament, hi varem perdre.

Ja veurá reflexioni'u, com dirá que tinch rahó.

Pero aixís com cayent s'apren á caminar, esgarrant cassoladas d'arrós s'apren á ferlo com cal. L' experiéncia es mare de la ciencia, y liberal escaldat; m' enten? ab aygua tébia 'n té prou.

Bè, diga vostè mateix: ¿que l'hi sembla aquest foch que l'hi he guarnit? ¿Es la foguerada de aquell temps? ¿No repara quin ordre? Mirise'l bè, contingut per quatre pedras: aquestas quatre pedras que no deixan escamparlo, servirán además per sostenir de primer l' olla y últimament la cassola. Tot está previst. ¿No sent quina escalfor més natural, més agradable, més constant? Aviat s'apagará la flama; pero quedarà 'l calfu. Aixó es lo que 's necessita, calfu. A mí m'agrada sentir-lo fins colgat de cendra: jo 'l venero quan té virtut dintre de un cap plé de cabells blancs.

Pero no 'ns distreyém que 'l foch podria passarse. Vostè no se 'n havia adonat; pero jo ja hi havia posat l' olla. Miri com bull! ¡Quin especta-

cle més hermós! Bull y no vessa. Aixó es lo que 's necessita, perque si vessés, lo foch s'apagaria. ¡Ah D. Víctor, si poguessem encomanar aquesta bullida á las ollas d' aygua freda que tenen al partit constitucional! ¿No l'hi sembla que tindriam l' arrós més adelantat?

Pero ha arribat l' hora de treure l' olla del foch. Xit! Cuidado! No la toqui que 's cremaria. A veure si porto un periódich: l' agafarém per las nansas: sí, miri: precisament porto la Campana: ¿ne porta un' altre vostè, D. Víctor? La Mañana: perfectament: ¿No veu? ja es fora.

Lo demés es senzill: jo, tot parlant ab' vostè ja hi fet la picadeta de alls, ja hi pelat los tomátechs, ja hi trossejat lo pollastre, ja hi fet anellas de calamars y daus de pernil: tot está á punt. Ja veurá ab quin brillo 's sufregeix ab lo llart que tira espurnas. Figuris qu' es en Cánovas que 'ns contempla fent un arrós plegats. Naturalment, agafará una sufregida.

Després dels tallis, l' arrós: remanémlo; que s'empapi. ¡Ah ja, ja! Y després del arrós l' olla d' aygua. Aixó es lo que vol més cop d' ull. Tinga ja está: jo l'hi asseguro un bon arrós.

¿Qué tapi? Cá no senyor: si encare hi falta lo principal: hi falta 'l pebre y la sal: lo pebre es l' intenció, la sal es la bona forma. Tinga ja está. Ni ménos vull tastarlo. Posemhi la cobertora, y se'yém una estoneta.

M' han dit, D. Víctor, que vostè venia per dos objectes: per assistir á l' inauguració del carril de Sant Joan de las Abadessas, y per ser padri de una criatura. ¡Que siga l' enhorabona!

Quan vaji á Sant Joan fassim lo favor de pensar ab una cosa: recordis de aplicar tot lo que vegi á la política. Hi havia unas minas de carbó de pedra, diguéme las minas de la llibertat. No podian explotarse per falta de camins. En lo mateix cas se troba l' idea liberal. No podém explotarla, y lo qu' es més trist hi ha qui 's refia dels mals camins per creure que may podrém entendren's.

¿Qué ha fet l' empresa? Lo qu' hem de fer nosaltres: primer fer uns estudis, després uns planos, després unas obras.... ¡Y quinas obras! Miriselas bè. Trobava un abisme, hi construhia un pont; trobava un desnivell, suavisava la pujada; trobava una montanya y la foradava. Aixó es lo qu' hem de fer nosaltres: omplir abismes, suavisar asperezas y foradar resoltament aquestas montanyas de las antigas preocupacions, de las petrificadas diferéncias personals. En una paraula: costi 'l que costi hém de obrirnos camí, y si 'ls picots no bastan, vingan barrinadas... y endevant sempre!

Després explanarém la vía: colocarem travessas y carrils, y encendrem la locomotora del progrés, que necessita foch per marxar y rails per no desbocarse. Aquí té l' aliansa del ordre y la llibertat.

Vostè aquestas ideas ja las compren, las sent y las desitja. ¿Qué impedeix, donchs, que 'ns donguém las mans? Una gran montanya? Aixó ray: obrim l' últim túnel, y jo l'hi asseguro que també

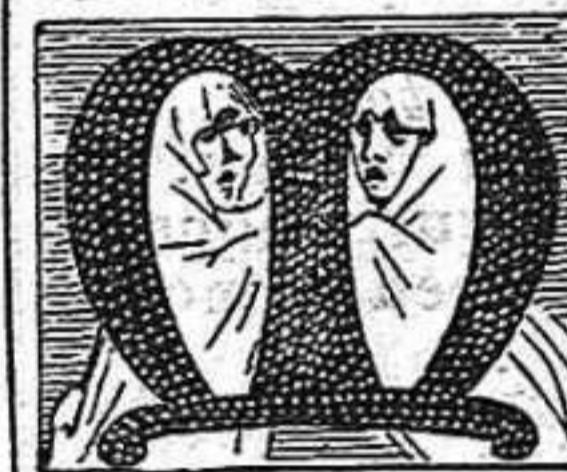
nosaltres arribarém á las minas de San Joan de las Abadessas.

Y llavors D. Víctor, vostè serà padri de un baiteig....

Pero dispensi: ab permis de vostè vaig á alsar la tapadora... ¡Magnífich: l' arrós está al punt. Repari quin zup, zup!... Cassola á fora: que reposi una miqueta; y en havent acabat, encara que siga fentme un discurs, ja sabrá dirme qu' es millor: la paella de Valencia ó una cassolada d' arrós á la catalana!

P. K.

ANÍS DE FRARE.

DIANT lo permís de vostés torno á obrir la paperina.

Los freres s' estimavan molt, sobre tot los de un' ordre ab l' altre; y devegadas se feyan uns favors, que ni dos gossos disputantse un ós.

Exemple:

Un dia un mercenari gras, roig y bèn provehit vá trobar á un caputxi á la vora de un riu. Lo caputxi anava descals, y com que tots dos havian de passar á l' altra banda, 'l mercenari vá dirli:

—Germá, ¿vol fer un' obra de caritat?

—La mèva regla me las ordena y jo soch esclau de la mèva regla. Digi si es servit.

—Tinch de passar á l' altra part del riu, no sè de nadar. ¿Tindría vostè cap inconvenient en portarm'hi?

—Sant cristiá: molt al contrari: la mèva regla m' ho ordena.

Y 'l caputxi s' alsá 'ls hàbits, y ab lo mercenari á coll y bè s' ficá riu endintre.

En sent á la meytat s' atura y pregunta:

—Pare mercenari: ¿qué porta diners?

Lo mercenari creyentse que aquesta pregunta anava dirigida á demanarli un tant per passarlo, respongué afirmativament.

—Donchs, miri: jo soch, com l'hi he dit, esclau de la mèva regla; y com que la regla m' prohibeix terminantment portar diners á sobre, espavilis.

Y vá tirar al riu lo cos del seu company.

¿Volen coneixe la mónita dels caputxins de Cervera?

Per part de molts personas ricas y sense familia hi havia la costum, en arribant á certa edat, de retirarse á aquell convent per acabar tranquilament los dias de sa existéncia, fent donació mortis causa de tots los seus béns.

—¡Y qué bè s' hi está, deya un d' aquestos vells, als quatre dias de serhi. ¡Y quins freres més amables! ¡Y quina vida que 'm fan! Al dematí xocolate: á las déu una perdiu; á las onze una tassa de caldo; á las dotze dinar; per brenar llangonissa, per sopar perdius, conill de bosch ó guatllas!

Aixó ho deya al cap de quatre dias; pero al cap de vuit dias...

Al cap de vuit dias ja no deya res: un atach de feridura fulminant l' havia aplanat.

Los frares eran aixis: per ells lo hó era lo més barato.

En un refetó:

Era l' hora del comensar á dinar: los plats de sopa estavan servits, y 'l pare guardiá benehia la taula.

Un novici, al revés de tots los altres qu' estavan ab lo cap alt, tenia la vista reconcentrada dintre del plat. Terminada la ceremonia de la benedicció, lo guardiá digué:

—Hermano Lluís: quan se beneheix la taula 's mira al cel.

—Perdoni pare guardiá; pero aquí al refetó perque poguessim veure 'l cel, no hauria de haberhi sostre.

—Donchs se mira al sostre.

—Perdoni novament: ja hi mirava.

—Jo ho he vist, hermano Lluís: vosté ahont mirava era al plat.

—Si senyor; pero com que m' han posat una sopa tant clara, tot lo sostre s' hi reflexa.

Y are; ab permís de vostés torno á ficarme la paperina á la butxaca, fins á la senmana vinent.

TOTS los nostres amichs y companys, y sobre tot á tots los nostres col·laboradors salut y pessetas, y que la gracia necessaria per fer la Campana estiga ab ells.

Los hi dirigim aquest saludo, antes de participarlos qu' estém arreglant y tenim ja molt adelantat l' almanach de la Campana de Gracia, per qual motiu quedan tots, sens escepció convidats á col·laborarhi, s' entén, sempre que lo que 'ns envihin, degudament garbellat, se quedi al garbell.

Y perque 'ls que no tingan res fet pugan ferho, 'ls hi doném de temps fins lo dia 28 del corrent Octubre, perque pugan enviar la remesa.

A Fransa 'ls legitimistas han celebrat grans xéflis en honor del as d'oros de aquell país, que no es altre que 'l Conde de Chambord, lo qual As ja fá molt temps qu' está separado de la baraja.

Un legitimista vá dir en lo seu discurs: «La constancia es la nostra lley, y d' aquí cinquanta anys encare faré vots perque tornéu al nostre país.»

En Chambord ne té xexanta: xexanta y cinquanta, farán cent déu, y á aquesta edat, del home ja no 'n queda més que un pilot d' ossos.

Al menos aquests legitimistas son molt tranquils: ja 'u veuen: s' aconsolan ab rosegar l' os.

L' Ajuntament de Barcelona ha obsequiat al ministre de Foment ab un gran dinar.

A n' aquesta sessió, si, qu' no vá faltarlhi cap concejal de la majoria. Ni 'l Sr. Fontrodona! Ni 'l Sr. Batllori!

Es un assumpto aquest, en lo qual tothom vá voler donarlhila seva cullarada.

Una cosa falta saber. ¿Aquest dinar, qui 'l paga? Los regidors de la seva butxaca ó bé Barcelona del seu crèdit?

Tinch molta por que no siga Barcelona, perque al cap-de-vall, Barcelona es una bona xicota.

Sense queixarse paga 'ls barrets dels municipals y las gorras dels regidors.

La meytat dels periódichs de Espanya están denunciats ó compleixen condemna. Pero resulta que encare l' un no calla, l' altre ja acaba la pena y enrahona.

Lo govern té 'ls peus plens d' ulls de poll: quan n' hi tallan un ja 'ls altres l' hi fiblan y l' hi fan veure las estrellas.

Si se 'ls vol treure tots no té més que un remey: tallarse 'ls peus.

Diu que en Cánovas té 'l propòsit de rebaixar l' assignació dels Capitans generals.

Res: ell es proposa debilitarlos á copia de qüestions d' etiqueta y de dejunis.

Si aixó dura, 'ls mestres d' estudi ja tindrán confreres.

Sobre 'l discurs de Castelar, la Mañana, periódich constitucional, respon als periódichs que l' hi deyan que no 's deixés enganyar: «Venim de la llibertat y aném á la llibertat.»

La Correspondencia ilustrada, periódich constitucional també, assegura que si arriban á perdre las esperansas, encare se 'n anirán més enllá que 'l Sr. Castelar.

Cuidadol Entre poch y massa.

Are respecte á la realisació de las esperansas, no hi ha més que dir:—Sí, mañana.

La circular del fiscal del Tribunal Supremo 's dirigeix á impedir que la premsa pugá donar compte de las irregularitats que succeheixen. Lo govern haurá dit:—Ja que no puch agafar á cap d' aquests empleats que s' escapan, que pagui 'l pato un ó altre». Y com que sempre reb la part més débil, aquí la part més flaca es la premsa.

A pesar de tot, aquí tenen una llista de cosas estranyas que trobo en varios periódichs:

«A Orense s' ha descubert una falsificació del empréstit forós, que puja á uns 80 milions de rals.»

«A la caixa económica de Toledo devia haberhi 70.000 duros en calderilla. Van practicar un registre y no se n' hi van trobar més que 27.000. Per endurse'n 43.000 duros en calderilla, se necessitan molt bonas espalllas.»

«Aquí á Barcelona 'l jugat entén en una causa formada á un empleat de telégrafos que ha desaparegut ab los habers destinats als empleats de Mataró y otras poblacions del litoral.»

«De la falsificació de Orense 's diu que un funcionari 'n tenia noticia anticipada, á pesar de lo qual lo falsificador vá anar més llest que 'l funcionari.»

Se continuará.

Lo ministre de la guerra sembla que té 'l projecte de crear lo servey militar obligatori.

Qualsevol creuria que no 'u era, y que aixó de ser soldat tothom ho sollicitava per gust.

Algun periódich ministerial alaba la senzillés de 'n Cánovas en materia de no agradarli las creus; y un altre publica la següent llista:

«Lo president del Consell es cavaller del Toisó d' or, comendador de Carlos III, gran créu de la Legió de honor de Fransa, de San Alejandro y Newsky de Rusia, del Aguila roja de Alemania, de Leopoldo de Austria, de la Piana del Papa, de Sant Maurici y Sant Llatze de Italia, de Leopoldo de Bélgica, de la Torre y l' Espasa y Santiago de l' Espasa de Portugal, del Salvador de Grecia, de Sant Carlos de Mónaco, de l' Estrella de Rumania, de la Corona de Alsina de Luxemburg, del Nishar Ifitjar de Tunez, de l' Ordre Real de Cambodge, de la Corona de Siam, de la Redenció Africana de de Liberia y dels Set Fils de l' ordre del Sol d' Or de Birmania.»

Resultat qu' en Cánovas no es un home, sino un aparador de quincalla.

Y com qu' es bastant libre-cambista, casi tota aquesta quincalla se la fá venir del extranger.

La qüestió de Gibraltar preocupa á tots los espanyols, no per sí mateixa, perque 'l poble espanyol se basta y se sobra per mantenir en la forma deguda la seva dignitat.

Aquí lo sensible es que 'l poble espanyol está lligat de péus y mans, y qu' en Cánovas vol cuidar-se de tot.

Y succehirá tal vegada lo que tém lo nostre dihuixant. La taca que tenim al cap-de-vall de la Península, si en Cánovas vol tocarla, potser encare s' escampará més No 'u voldriam pás.

Som patriotas, y per evitarho fins la sanch donariam.

Lo govern de la República francesa ha disposat que tots los espanyols poden entrar en aquell país, sense necessitat de passaport, cédula, ni document de cap classe.

Fins en Cánovas podrá anarhi sense cap paper.

Y aixó que 'l monstro es un enemich formidable de la república.

Se diu que 'l general Martínez Campos se disposa á fer un viatge á Fransa.

No hi perderá res.

Lo temps que l' imaginació l' hi deixi libre; lo temps que no pensi ab lo fet de Sagunto, podrá dedicarlo á observar atentament las institucions de aquell país.

Observi y mediti.

LA VEU DELS CORRESPONSALS.—A Lladó (Girona), ha fet

corre pel poble que 'l tercer dia de la festa major, á una noya se l' hi vá apareixe la Mare de Déu, pochos moments avants de anarse'n al ball. Lo cas van anarlo á consultar á varios capellans, y diu que aquests esperan plens de goig un' altra aparició. ¿Me volen creure á mí? Que esperin sentats, y aixis no 's cansarán.

Segons nos diuken de Sans, en aquella parroquia s' hi fan exercicis; pero aixis com fins are l' exercici 'l feyan no més que 'ls soldats allí 'l fan las donas no més, convocadas pel rector, ab l' inteligencia de que al acte no hi assisteiren més qu' ell, los vicaris y alguns subjectes de la conxorxa. Aixó de pregar á Déu per sexes, francament, es una cosa nova.—Lo primer dia dels exercicis, apenas acabava la funció, lo rellotje del campanar per compte de tocar las nou vá tocar las noranta y tantas. Algú vá dir que quan se senten certs fums, fins los rellotjes desvariejan.

Un detall sobre la entrada del nou rector á Vilafranca del Panadés. Al arribar á l' iglesia, vá fer un discurs, dihent qu' estava ple de goig de trobarse altre cop entre 'ls vilafraquinis; y que 'ls prometia no moure's may mes del seu costat, anyadint: «Jo estimo de igual manera als pobres y als richs.»—La demostració d' aquesta declaració vá veure's luego, ab motiu del banquet que van fer á la rectoria. Allí 'l rector estava rodejat de richs, y en cambi no s' hi veyá un sol pobre.—Una cosa es l' amor y una altra cosa la manduca: y una cosa es laboca quan parla y un' altra cosa la boca quan menja.

¿QUÉ FAN?

Si senyors, vaja ¿qué fan, batalladors fusionistas? ¿hont son las sevas conquistas? ¿que esperan? ¿que están pensant? ¿Qué s' han fet las ilusiones que fá temps acariciavan?

¿hont es alló que somiavan de carteras y turrons? ¡Desengany, trist desengany! Bè n' han fet de probaturas pe 'ls plans y per las alturas en tot lo que va del any! Bè n' han circulat de partes, y avisos y confidencias, y pactes y conferencias, y oficis y plechs y cartas!

De tota aquesta jornada empapada ab sucre y mel, ¿que n' han tret? Un bon miquel y una que altra clatellada. Tenen de lutxa ab un home que 'ls mira venir de lluny ab las xurriacas al puny y que no está pas per broma. Ell los donará la mà, los donará miradetas, incens, promesas discretas, pero ¿dá 'ls lo poder? ¡Cá! Governant s' ha tornat vell y al banch blau ja hi té posada: á vostés mamá 'ls agrada, pero més l' hi agrada á n' ella.

¿Qué fan, donchs, vivint aixis, sense avansar ni rendirse? ¿per qui pensan decidirse? ¿pe 'l poder ó pe 'l país? Si es que 's volen enfilá, fan un punt de contrició y en Cánovas, qu' es tant bo, de fixo 'ls perdonará.

Si ha perdonat als carlistas que son tant y tant dolents, tractantse de uns innocents ¿no ha de absoldre als fusionistas? Pero si en lloch de humillarse fins á demanar perdó giran la esquena al turró y saben espavillarse, ja veurán com molt aviat tremolará horriblement aquest etern President que fins ara 'ls ha encerat.

Déixinse de las promesas y dels halagos mentits; fojin dels gestos fingits que 's transforman en sorpresas. No vulguin més viure ab l' ¡ay! de passar dias y dias, esperant lo seu Mesias y sense veure'sel may.

Aprofitin més las mans y estenguin de un cop las alas; no anant per las antessalas, sino per uns llochs més sants. Allavoras podrán viure tranquils y ab satisfacció: allavoras farán pó. y avuy solsament fan riure. Tindrán més nom y més pes, Don Anton ja no riurá y en conte de dilshi ell ¡ca! qui ho dirá serán vostés.

¡Infelissos si segueixen los mateixos derroteros,

crident y baixant los fueros
tan bont punt los ho exigeixen!
No podran ser may govern,
devoraran desenganys,
passaran anys y més anys
vivint en dejuni etern;
y sufrint y caminant
per uns camins tant pech drets,
se trobaran tots velle's
que no se 'n adonaran.

C. GUMA.

Lo fiscal del Tribunal supremo Sr. Me-
na Zorrilla ha publicat una circular,
encaminada a tancar algunas escler-
tas que deixava la lley de impre-
nta, y a dur periodistas a la preso.
Es una circular, que 'ns priva la
circulació de la sanch y 'ns fa posar
la pell de gallina.
Lo fiscal del Tribunal supremo es un fiscal de
MENA.

Lo director de un periódich de Soria ha sigut
portat als tribunals com autor de una poesia que
va escriure ab lo titol de «¡Adios Cánovas!»
Si may troban a n' en Cánovas per un carrer, ja
'u saben: girin la cara a un costat, y no 'l saludin.
Lo dirli «Adios» se paga car.

Terrible situació la del Sr. Bugallá, ministre
de Gracia y Justicia! Està malalt, necessita 'ls
banys de Ontaneda, y no pot anarhi.
No pot anarhi perque té por. Coneix a n' en
Cánovas y recorda aquell ditxo: «Quien fué a Se-
villa, perdió su silla»; y ell lo diu d' aquesta altra
manera: «Quien vá a Ontaneda cesante queda.»
Y francament, al ministre de Gracia y Justicia,
una treta semblant no l' hi semblaria justa, ni l'
hi faria cap gracia.

La situació canovista, estima molt a l' Espanya.
La proba es lo lema que ostenta.
Diu aixís: «Quien bien te quiere te hará llorar.»

Moltas sessions del Ajuntament de Barcelona no
poden celebrarse per falta de assistents.
Aixís ho diuen tots los periódichs.
No 'm pensava jo que l' Sr. Fontrodona, que
sempre hi falta, tingues tant poca categoria. No es
mes que un assistent!
Un home de tanta talla!...

¿Ahont son los beneficis que 'ns havia promés
en Cánovas? ¿Ahont son las satisfaccions que volia
darnos?
¡Ah! Ja no més pot donar-nos una de alegría.
L' alegría de veure'l caure.
(Extrat del album de un constitucional).

Tenim entre nosaltres al ministre de Foment
Sr. Lasala.
La situació conservadora es un pis molt ex-
trany. Té una sala, y un gran menjador; pero no
té un quarto.

Congrés catalanista:
Jo prou voldria fer la ressenya de tot lo que ha
succehit; pero 'm falta l' espay per ferli cabre. No
faré més que uns quants redolins. Allá van:
Uns quans sense més ni més
organisan un Congrés.
Y varios catalanistas
van a inscriure 's a las llistas.
La «Nova de la Mercé»
y 'ls trompets hi van també.
Lo pot de la confitura
es triar candidatura.
Com que no 's posan d' acort
se fan una guerra a mort.
Hi ha vensuts y vencedors
y odis, rabias y rencors.
En la primera sessió
surt de rellén tot aixó.
La sessió sembla en mal hora
un rosari de l' aurora.
Finirá 'l congrés exótic
en punta, per l' istil gótic.

Tres rasgos de las tres sessions del Congrés ca-
talanista:

Lo dia de la elecció de mesa lo Congrés ocupava
'l saló de Cent. S' hi veyan molts catalanistas des-
enganyats, y molts sócios de la Nova de la Mercé,
resolts a votar contra la candidatura dels litera-
tos.
Un d' aquests, dirigintse a un ballador, l' em-
pren y l' hi diu:
—¿Qué t'è frente vosté?
—Perqué?
—Home per ballar aquests rigodons.

La segona sessió vá celebrarse al Teatro espan-
yol, a pesar de que 's tractava de un congrés
catalá.
No faré menció dels discursos, ni del escándol
que van promoure: no més citaré un incident.
Entre 'ls varios documents que van llegirse s'
hi conta un ofici, en castellá, del capitá general
Sr. Pavía, que deya que aniria al Congrés quan
las sévas ocupacions l' hi permetessin.
Un ex-diputat federal vá dir:
—¡Ay pobres de nosaltres! Ja s'è jo per expe-
riencia la manera que t'è d' entrar al Congrés lo
general Pavía.

La tercera sessió vá trasladarse al Tívoli.
Sempre en situació aquest Congrés catalanista.
¿Al Tívoli? Sarsuela segura.

¿Quinas son las tendencias del catalanismo? pre-
gunta un dels temas que s' han de discutir.
Las tendencias ja s' han vist: disputar y no dis-
cutir, encendre una guerra personal, y no en-
tendre's.
Més val que cada hù treballi a casa seva. Es un
amor massa gran l' amor que tenen aquests sen-
yors a Catalunya.

Al Sr. Lasala 'ls zaragozans van cantarli ronda-
llas, y una d' ellas deya:
«La Virgen del Pilar pide
ferro-carril por Canfranc.»
Diuen que l' Sr. Lasala vá respondre: «¿Qué
sab d' aquestas cosas la Virgen del Pilar!»

Are tenim lley d' imprenta y una circular del
fiscal del Tribunal Supremo. Pero hi ha una cosa
pitjor, y son los periódichs ministerials que 's
burlan de nosaltres.
Ja se 'n poden burlar! Som toros embolats y no
podém respondre.
Si la premsa de oposició fos de punta de segur
que no s' atrevirian a baixar a la plaza.

- A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NUMERO.
1. XARADA 1.ª—Millonari.
 2. ID. 2.ª—Retiro.
 3. ENDEVINALLA.—Solució.
 3. SINONIMIA.—Grossa.
 6. COMBINACIÓ NUMERICA.—8 5 6 7 1
6 7 1 8 5
1 8 5 6 7
5 6 7 1 8
7 1 8 5 6
 5. TRENCA-CLOSCAS.—Duro.
 5. QUADRAT DE PARAULAS.—L l i r i
I m a n
R a p e
I n e s
 8. GEROGLIFICH.—No hi ha cap cap que hi capiga
'l que cap en aquest cap
Ha endevinat todas las soluciones lo ciudadá Pa y Naps;
6 J. E. Puntarri; 5 Antonet Teixidó y Lo del Llobregat; 4
Dionisi Denorho; 3 Mico-Lau y Sabatassas, y una no més
Un del Congrés catalanista.

XARADAS.

I.
La primera está en lo tot
y la segona també
y fins hi ha la tercera
¡vés si es un tot poch estret!
De la segona y la quarta
ne diuen bé los aucells,
y la quinta y la primera
prop del mar sempre la véus.
CATUFOL.

II.
Hu molt jove; tinch dos anys,
y tement del porvenir,

conto 'l que deuré patir
si total tinch desenganys. PAU SALA
MUDANSA.
Tinch un perer tot al tot
tot tot y ja mitj total,
y encar' aquest any t'è un brot
que hi ha unas peras com cal.
UN TAPÉ Y F. DE T.
ENDEVINALLA.
No 'm farias un petó
y sense mí no fas net;
pel coll me lligas estret,
tinch palma y martir no só.
TRES NYOCATNCHE:
ROMBO DE PARAULAS.

Sustituir los pichs ab sílabas que llegidas vertical y hori-
zontalment digan: la 1.ª ratlla una cosa de roba; la 2.ª lo
mateix; la 3.ª lo que no n' hi ha gaires a Espanya y la 4.^a
lo que t'è en Cánovas.

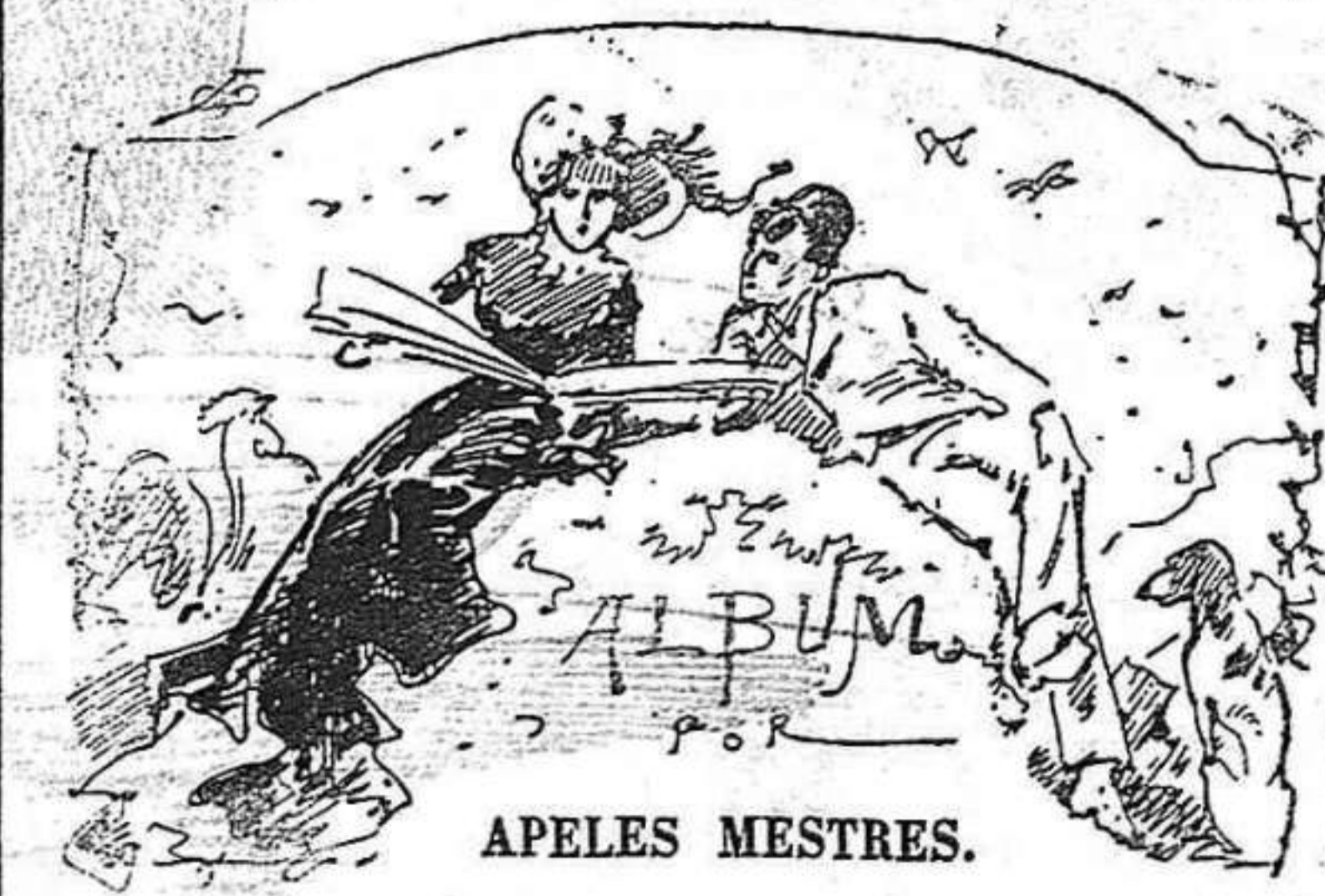
COMBINACIÓ NUMERICA.
Sustituir los punts ab números que sumats horizontal
y verticalment donguin un total de 20.
APRENT DE POETA.

LOGOGRIFO NUMERIC.
1 2 3 4 5 6.—Una Ciutat.
6 5 3 2 6.—Una vianda.
3 4 5 6.—Lo que hi ha per las carreteras.
1 2 3.—Lo que tenim.
3 2.—Lo que no sobra.

GEROGLIFICH.
Quico
M P
raim
E N T
E E A
B O O A
H O
C.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.
Han enviat xaradas ó endevinallas dignas d' insentarse 'ls ciu-
tadans Aragó. Un del congrés catalanista, Endalt Sala, Sicuterat
y Pau Sala.
Las demás no 'ns serveixen com y tampoch lo qu' envian los
ciudadans J. Llobet y Gardella, J. E. Puntarri, Bonaventura y
Malasort, Camarria, Blé de Hache, Joanet, Estormet y Flis Plas.
Ciudadá Antonet Teixidó: Publicarém lo logogrifo numéric.—
Victor Soler: La primera poesia es perillosa; la segona vá bé.—
Joan Vilasech: La de vosté encare que ben versificada es fluixa;
algun dels epigramas podrá insertarse.—Angel Salabert: Inser-
tarém un geroglífich.—Un Rabaquet: Idem un de vosté.—Pere
Catalá: Tal vegada vosté tinga més rahó; pero la seva poesia es
més desalinyada.—E. C. Santa Coloma de Farnés: Es un assump-
to de carácter particular y 'ls periódichs no poden ocurparse'n.
—Pau Sala: la poesia no está pas a ja altura de las xaradas.—
Dionisi Denorho: Gracias per la noticia; los demás treballs no
'ns serveixen.—Gacendobrino: ¿Per ventura varem dirli quin
dia l' hi publicaríam? Donchs tinga una mica de paciencia, que
nosaltres no torném may la paraula endarrera.—Remoll y Te-
nopop: Aprofitarém un triángul de paraulas.—J. Estebany:
Idem los dos rombos.—J. M. Vilafranca: los fets que 'ns relata
han vingut una mica massa tart: a pesar de tot, ja que no po-
diam aprofitar tot lo quadro, hem aprofitat un rasgo.

GRANIZADA.

Constará de doce cuadernos.
Se publicará uno cada mes al precio de un real.
Van publicados nueve cuadernos correspondientes a los meses
desde Enero hasta Setiembre
De venta en las principales librerías de Barcelona y en la de Lo-
pez, Rambla del Centro.
LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj 20.
Barcelona: Imp. de Lluís 1355, Arch del Teatro, 21 y 23

NETEJA DIFÍCIL.

—Cuidado Don Anton, que tocant vosté aquesta taca no la escampi més.